

Wreszcie skarżąca uważa, że Komisja nie wykazała, że ujawnienie akt poważnie zaszkodziłoby procesowi podejmowania przez nią decyzji, ponieważ skoro sprawozdanie, o którego ujawnienie wniesiono nie dotyczy sposobu, w jaki decyzje zostaną podjęte w przyszłości, lecz sposobu, w jaki nieprawidłowo zostały podjęte w przeszłości, to jawność nie może być utożsamiana z zewnętrzną presją i wnioskowane ujawnienie nie będzie miało żadnego wpływu na stabilność porządku prawnego Wspólnoty.

Skarżąca podnosi wreszcie, iż istniejące względy nadrzędnego interesu ogólnego przemawiają za ujawnieniem wnioskowanych dokumentów.

(¹) Dz.U. L 145, 31/05/2001, str. 43

Skarga wniesiona w dniu 9 listopada 2005 r. — Cavallaro przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/05)

(2006/C 10/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Cavallaro (Rzym, Włochy) [Przedstawiciel(-e): Carlo Forte, avvocato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego o sygn. ADMIN.B.2-ABF/adm-D(05)18560 z dnia 10 sierpnia 2005 r.;
- ewentualnie, postanowienie o przywróceniu terminów na wniesienie skargi o uchylenie decyzji ADMIN-B-3 nr 10577 z dnia 27 lutego 2002 r. oraz decyzji nr 53089 z dnia 14 listopada 2002 r.;
- ewentualnie i alternatywnie w stosunku do poprzedniego żądania, uznanie za dopuszczalny zarzut bezprawności zmierzający do tego, by decyzje ADMIN-B-3 nr 10577 z dnia 27 lutego 2002 r. oraz nr 53089 z dnia 14 listopada

2002 r. zostały uznane za nieważne, uznając prawo skarżącego do wypłaty kwot równych dodatkowi zagranicznemu poczynszemu od dnia 1 grudnia 2001 r. oraz za cały okres służby pełnionej w Komisji Wspólnot Europejskich w Brukseli, w tym zaległych wynagrodzeń i odsetek;

- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje decyzję organu powołującego z dnia 10 sierpnia 2005 r., na podstawie której odmówiono mu dodatku, o którym mowa w art. 4 załącznika VII Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i wnosi o uznanie jego prawa do wypłaty kwot równych temu dodatkowi poczynszemu od dnia 1 marca 2005 r. za cały okres służby w przedstawicielstwie Komisji w Rzymie.

W tym zakresie należy przypomnieć, że już w 2002 r., gdy skarżący został zatrudniony przez Komisję, organ powołujący odmówił mu dodatku zagranicznego w wysokości 16 %, z uwagi na to, że podczas całego okresu odniesienia przy obliczaniu pięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 4 ust.1 lit. a) drugie tiret załącznika VII do regulaminu pracowniczego, skarżący wykonywał działalność zawodową w Brukseli.

Skarżący został następnie przeniesiony do siedziby przedstawicielstwa Komisji w Rzymie i ponownie wniósł o przyznanie uprawnienia do tego dodatku. Niniejsza skarga dotyczy decyzji oddalającej ten nowy wniosek.

- Na poparcie swoich żądań, skarżący zwraca uwagę na niewłaściwe zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. b) regulaminu pracowniczego
- oraz sprzeczności w uzasadnieniu, jak również błędów co do okoliczności faktycznych w zakresie dokumentacji dostarczonej za okres 1990-1995. Należy tu jeszcze raz powtórzyć, że skarżący zamieszkiwał poza terytorium Włoch od 1990 r. do 1995 r. i nie studiował we Włoszech od 1992 r. do 1995 r. W każdym razie twierdzenia Komisji sformułowane w zaskarżonej decyzji stoją w sprzeczności z twierdzeniami zawartymi w decyzjach z 2002 r.
- oraz sprzeczności w uzasadnieniu w związku z twierdzeniem jakoby skarżący zamieszkiwał na terytorium Włoch od lipca 1990 r. do lipca 1995 r. W tym zakresie należy zauważyć, że zwykle oświadczenie skarżącego — sporządzone w czasie, gdy pracował jako członek personelu pomocniczego - na podstawie którego ustalono, że miejscem jego naboru jest Ariccia, we Włoszech, nie wystarczy aby wykazać, że miał on zamiar utrzymywać w tym miejscu swoje nawyki życiowe, a także zwykle związki społeczne.